

”אילוף הסוררת” מאת וויליאם שייקספיר

דמות: קטרינה

למרות שרע לי הוא מוסיף לפגוע.
האם נשא אישה להרעיבה?
הקבצנים אשר פושטים ידם
מול בית אבי, זוכים ליתר חסד
מיד של זר נדיב זה או אחר.
אני, שמעולם לא התחננתי
שלא ידעתי שמץ מחסור
גוועת ברעב, לא ישנה
אוכלת מרורים וגידופים.
אך מרתיחה כל טענתו
שהוא פועל בשם האהבה.
בבקשה, הבא דבר מה לטעום
ולא אכפת לי מה כל עוד זה אוכל.
עגל בתנור?
נפלא! בבקשה ממך הבא לי.
צלע שמנמנה?
נחמד מאוד, לו רק הבאת גרומיו.
אומצה ברוטב של חרדל?
זה מאכל חביב עלי מאוד.
אז בלי חרדל, תספיק לי האומצה.
אחד מהם, שניהם, מה שתרצה.
די, לך לעזאזל! רמאי בן כלב!
אתה מגיש לי שמות מאכלים!
יימח שמך ושמות הנבלים
המתענגים כאן על אומללותי.
די, לך מכאן לעזאזל, אמרתי.
עשה כל העולה בדעתך.
אני, היום לא אצטרף אליך,
גם לא מחר, ולא עד שארצה.
הנה הדלת, אז לדרך צא
כל עוד אתה עומד על שתי רגליך.
אני אלך כשאחליט ללכת.
את גסותך גיליתי זה מכבר
יצור שמתחשב רק בעצמו.

שלי היא החרפה כי נאלצתי
לתת יד כנגד צו ליבי
לאיש גס רוח שכזה
שחיזר מהר אך מתחתן לאט.
הרי אמרתי שהאיש נבל שאת כוונותיו מסווה ברעש
כדי לעשות לו שם של לץ עליז
אומר לאלף נערות "רק את"
קובע חתונות, מזמין אורחים
אבל חוזר בו חי מחיזוריו.
עכשיו על קתרינה כאן יצביעו :
"הנה היא המובטחת של פטרוקיו
ואם ירצה יבוא להתחתן".
הזהר נא מעוקצי!